

O serie de evenimente nefericite

A doua carte

REFUGIUL REPTILELOR

de LEMONY SNICKET

Ilustrații de Brett Helquist

Traducere din engleză
de Alina Popescu

ARTHUR

București
2017

CAPITOLUL

unu

Drumul care iese din oraș, trecând pe lângă Portul Pâclos și ducând spre micuța localitate Plictisia, este, poate, cel mai neplăcut din lume. Se numește Drumul Desfundat. Drumul Desfundat străbate câmpuri de un cenușiu bolnăvicios, unde câțiva pomi prăpădiți fac niște mere așa de acre, că îți vine rău numai când te uiți la ele. Drumul Desfundat traversează râul Sinistru, un curs de apă care e nouă părți mâl și în care trăiesc niște pești extrem de înfiorători. Râul dă ocol unei fabrici de prelucrat hreanul, astfel că în întreaga regiune plutește un miros amar și pătrunzător.

Regret să vă spun că povestea de față începe cu călătoria orfanilor Baudelaire pe acest drum din

cale afară de nesuferit și că, din acest moment, povestea lor va deveni mai tristă chiar. Dacă s-ar organiza un concurs între muritorii ale căror vieți nu sunt tocmai fericite – și, după cum cred că știți deja, nu-s puțini –, orfanii Baudelaire ar lua medalia de aur, o expresie care vrea să spună că lor li s-au întâmplat lucruri de-a dreptul abominabile. Necazurile lor au pornit de la uriașul incendiu care le-a distrus casa și în care le-au pierit ambii părinți, o porție de tristețe care ar ajunge oricui o viață întreagă, dar care, în cazul acestor copii, nu a fost decât înneguratul început. După incendiu, frații au fost trimiși să locuiască la o rudă îndepărtată, Conte Olaf, un om îngrozitor și lacom. Soții Baudelaire lăsaseră în urmă o avere enormă, care trebuia să intre în posesia copiilor când Violet împlinea vârsta majoratului. Conte Olaf, obsedat să-și pună mâinile lui murdare pe bani, născocise un plan diabolic ce-mi dă fiori și astăzi. A fost dat în vileag tocmai la vreme, dar a reușit să scape și s-a jurat că o să intre el în posesia

averii familiei Baudelaire. Violet, Klaus și Sunny încă mai aveau coșmaruri cu Conte Olaf, cu ochii lui foarte, foarte strălucitori și cu monosprânceană lui, dar mai ales cu ochiul tatuat pe gleznă. Orfanilor li se părea că ochiul acela îi urmărește pretutindeni.

Așadar trebuie să vă avertizez că, dacă ați deschis această carte în speranța că veți citi despre copilăria fericită a celor trei, mai bine o închideți imediat și vă apucați de alte lecturi. Pentru că Violet, Klaus și Sunny, înghesuiți într-o mașinuță și privind lung la Drumul Desfundat, se îndreaptă către alte necazuri și suferințe. Râul Sinistru și fabrica de prelucrat hreanul sunt numai primele dintr-o serie de episoade tragice și neplăcute, care, de fiecare dată, mă fac să mă încrunt și-mi aduc lacrimi în ochi.

Șoferul mașinii era domnul Poe, un prieten de familie care lucra la o bancă și tușea tot timpul. El se ocupa de treburile copiilor, așa că el hotărâse ca, după neplăcerile suferite la Conte Olaf,

frații să fie dați în grija unei rude îndepărtate care locuia la țară.

— Îmi pare rău dacă nu stați prea comod, zise el, tușind într-o batistă albă, dar în mașina asta a mea nouă nu intră prea multe persoane. Nici pentru bagajele voastre n-a fost loc. Cam într-o săptămână mă întorc și vi le aduc.

— Mulțumim, zise Violet care, la cei paisprezece ani ai ei, era cea mai mare dintre frații Baudelaire.

Oricine o cunoștea și-a fi dat seama că mintea nu-i stătea la ce spunea domnul Poe, pentru că părul ei lung era legat cu o panglică, să nu-i intre în ochi. Violet era inventatoare, iar când punea la punct noi invenții își lega părul în coadă. O ajuta să se gândească nestingherită la diversele mecanisme, cabluri și frânghii implicate în majoritatea invențiilor ei.

— După ce-ați locuit atâta timp în oraș, continuă domnul Poe, viața la țară va fi, cred, o schimbare plăcută. O, aici e curba. Aproape am ajuns.

— Bun, zise Klaus în șoaptă.

Klaus, asemenea multor oameni care merg cu mașina, se plictisea îngrozitor și era trist că nu avea nicio carte cu el. Pasionat de lectură, la cei aproape doisprezece ani ai lui, Klaus citise mai mult decât alții într-o viață. Uneori citea până noaptea târziu, iar dimineața îl găseai dormind cu o carte în mână și cu ochelarii pe nas.

— Mai cred și că o să vă placă de domnul Montgomery, zise domnul Poe. A călătorit foarte mult, așa că are în tolbă o mulțime de povești. Am auzit că la el în casă e plin de obiecte aduse de prin locurile pe unde a umblat.

— Bax! țipă Sunny.

Sunny, cea mai mică dintre frații Baudelaire, se exprima adesea în felul acesta, așa cum fac toți bebelușii. De fapt, pe lângă mușcatul din diverse lucruri, cu cei patru dinți foarte ascuțiți ai ei, vorbirea fragmentată era principala ei ocupație. Era deseori greu să-ți dai seama ce vrea să zică. În clipa de față, probabil că exclamația ei s-ar fi putut traduce prin: „Întâlnirea cu o rudă nouă îmi dă emoții.” Și nu doar ea avea emoții.

— Ce fel de rudă ne e doctorul Montgomery? se interesă Klaus.

— Doctorul Montgomery este... stați puțin... fratele soției vărului răposatului vostru tată. Cred c-am nimerit-o. E un soi de om de știință și primește o mulțime de bani de la guvern.

Ca bancher, domnul Poe era mereu foarte interesat de partea financiară.

— Cum ar trebui să-i spunem? Întrebă tot Klaus.

— Ar trebui să-i spuneți „doctor Montgomery“. Asta dacă nu cumva preferă să-i spuneți Montgomery. Montgomery este și numele de botez, și numele de familie, așa că nu prea contează.

— Îl cheamă Montgomery Montgomery? se miră Klaus, zâmbind.

— Da. Și sunt convins că, pentru el, e un subiect delicat, deci nu-l ridiculați, îi sfătuiește domnul Poe, tușind iarăși în batistă. „A ridicula“ înseamnă „a tachina“.

— Știi ce înseamnă „a ridicula“, spuse Klaus oftând, fără să mai adauge că, firește, știa și el că nu e frumos să râzi de numele cuiva.

Uneori, lumea crede că orfanii, dacă nu au noroc, nu au nici minte.

Oftă și Violet, apoi își scoase panglica din păr. Se căznise să inventeze ceva care să împiedice mirosul de hrean să intre în nări, dar era prea neliniștită de întâlnirea cu doctorul Montgomery pentru a se putea concentra.

— Știți cumva în ce domeniu lucrează? îl întrebă ea pe domnul Poe.

Se gândea că poate are un laborator și l-ar putea folosi.

— Regret, dar nu știu, recunosc el. Am fost teribil de ocupat cu aranjamentele pentru voi, copii, și n-am avut răgaz să stau la taclale. A, iată aleea de acces. Am ajuns.

Mașina domnului Poe intră pe o alee prunduită și abruptă, care ducea spre o casă uriașă, construită din piatră. Ușa de la intrare era pătrată, din lemn întunecat, iar veranda era susținută de mai multe coloane. De-o parte și de cealaltă a ușii masive erau corpuri de iluminat în formă

de făclie, încă aprinse, deși era dimineată. Deasupra ușii se vedeau rânduri-rânduri de ferestre pătrate, majoritatea fiind deschise pentru a lăsa să pătrundă briza. Însă elementul cu adevărat neobișnuit era porțiunea din fața casei: o peluză întinsă și atent îngrijită, presărată cu tufișuri lungi și înguste în cele mai uluitoare forme. Când mașina se opri, copiii Baudelaire văzură că tufișurile erau tunse astfel încât să semene cu niște șerpi. Fiecare închipuia un alt soi de șarpe – care mai mare, care mai mic, unii cu limbile scoase, alții cu gurile căscate și cu niște dinți verzi și firoși la vedere. Erau o prezență stranie, iar Violet, Klaus și Sunny se cam temură să treacă pe lângă ei, în drum spre casă.

Domnul Poe, care mergea înaintea lor, nu păru să observe deloc tufișurile, poate și din pricină că era ocupat să-i dascălească pe copii cum să se poarte.

— Deci, Klaus, nu te apuca imediat să-l bombardezi cu întrebări. Violet, unde ți-e panglica din păr? Mi se părea că-ți dă un aer distins. Și aveți

grijă de Sunny, să nu-l muște pe doctorul Montgomery. Ca primă impresie n-ar da tocmai bine.

Domnul Poe se opri la ușă și sună la cea mai zgomotoasă sonerie pe care-o auziseră copiii vreodată. Peste o clipă, auziră pași apropiindu-se, iar Violet, Klaus și Sunny se uitară unul la altul. Nu aveau, bineînțeles, cum să știe că, nu peste multă vreme, asupra ghinionistei lor familii se vor abate alte nenorociri, dar, chiar și așa, nu se simțeau în largul lor. „Se va dovedi doctorul Montgomery un om de treabă?” se întrebau ei. „Va fi măcar mai bun decât Contele Olaf? Ar putea fi chiar mai rău?”

Scârțâind, ușa se deschise încet, iar orfanii Baudelaire își ținură respirația când dinaintea lor se întrezări un vestibul întunecat. Pe jos văzură un covor roșu-închis. De tavan văzură legănându-se ușor o lampă cu abajur din vitralii. Pe perețe văzură un tablou uriaș înfățișând doi șerpi cu trupurile încolăcite. Dar unde era doctorul Montgomery?